

„Máme-li jít vpřed, musíme umět ustoupit“

Každý rodič ví, jaké to je, když člověk upadne. Omluvit se, začít znovu, znovu to zkoušet. Kvůli tomu Enrique školu nehledal, ale našel ji na ragbyovém hřišti plném bláta.

24.03.2026

Pokaždé říkám, že ragby nezačíná písknutím píšťalky. Začíná mnohem dříve: když si dítě spěšně zavazuje kopačky, protože přijde pozdě na

trénink, když matka pere trička plná bláta a vůbec se přitom nemračí, nebo když otec po dlouhém pracovním dni jde rovnou na hřiště trénovat „své kluky“.

Ragby je tvrdý sport, to ano. Ale především je to škola lidských ctností. A proto se mi tak líbí, je vhodné pro děti i dospívající mládež. Protože se tu nenaučí jen „složit“ (protihráče na zem): naučí se žít.

Máme-li jít vpřed, musíme umět ustoupit

Když vysvětluji ragby někomu, kdo ho nezná, vždycky je tu jedno pravidlo, které upoutá jeho pozornost: míč se smí přihrávat pouze dozadu. Pokud ho hodíš dopředu, je to chyba. Tým ztratí míč. Jediný způsob, jak získat území, je důvěřovat tomu, kdo stojí vedle vás. Ustoupit. Pustit míč. A pak tým postupuje společně.

Jako otec a jako trenér, toto pravidlo mi říká hodně: někdy postupovat vpřed znamená ustoupit, důvěřovat druhému, nechtít postupovat sám. A že toto úsilí stojí za to, i když výsledky přicházejí pomalu. Svatý Josemaría to popsal ve Výhni č. 169 takto:

Asketický boj není nic negativního, tedy odporného, ale naopak radostný souhlas. Je to sport. Dobrý sportovec nebojuje jen proto, aby dosáhl vítězství na první pokus. Dlouho se připravuje a trénuje v klidu, s důvěrou. Zkouší to poprvé, podruhé, a i když zpočátku nevítezí, trvá na svém, dokud nepřekoná překážku.

S rozhodčím se nediskutuje

V ragby se rozhodčí respektuje. Nehádá se s ním. A to je v dnešním světě, kde se diskutuje o všem, velmi poučné. Klukům to zpočátku samozřejmě dělá potíže. Někdo se na mě podívá, jako by chtěl říct:

—„Pane učiteli, vždyť se přece spletl“...

A právě v tom spočívá poučení: přijmout to, mlčet a hrát dál.

Tento respekt se pak téměř nepozorovaně přenáší i domů. K otci, matce, k učiteli. Lidské ctnosti jsou základem ctností nadpřirozených a ragby jich podporuje mnoho: respekt, úsilí, obětavost.

Jsou dny, kdy prší, je zima a pohovka láká víc než trénink. I tak jdeme. A dítě se učí, že ne všechno v životě je pohodlné. Právě v tomto duchu se snažím žít jako otec: vstávat včas, plnit si své povinnosti, trpělivě doma naslouchat, i když jsem unavený. Posvěcovat vše tak, že dělám dobře to, co mám, s láskou a vytrvalostí.

Padnout a vstát

Je tu jedna lekce, kterou vždy chlapcům, které trénuji, vysvětluji: v

ragby padáte. Hodně. A vstáváte. Někdy s modřinou, někdy s blátem až po uši. Ale nikdo na zemi ležet nezůstane.

Kolikrát se totéž stává i doma: chyby, hádky, dny, kdy se nic nedaří. A kolikrát je třeba se omluvit, začít znovu a znovu se usmívat. Papež Lev XIV. ve svém listě Život v hojnosti vysvětluje, že trénink duše a těla směřuje vždy ke stejnému cíli. Naučit dítě vstát ze země znamená také ho naučit nevzdávat se před životem. A často, když je učím, učím se i já.

To nejdůležitější vítězství

Trénovat děti a mládež neznamena jen učit je techniku. Znamená to být jim oporou, napomínat je s láskou, klást na ně nároky a zároveň je neponižovat a důvěřovat jim i tehdy, když se jim nedaří. A to mi moc pomáhá, mám-li žít své povolání otce lépe.

V Opus Dei jsem se naučil, že Bůh je v našem každodenním životě s námi: v dobře odvedené práci, v laskavém jednání, ve službě druhým. Já jsem to objevil mezi oválnými míči, při debatách v šatně a po prohraných zápasech, kdy se nepozbylo důstojnosti.

Nakonec mě ragby naučilo totéž, co otcovství: že člověk nemůže jít vpřed sám, že je třeba vždy vstát a že tím nejlepším vítězstvím je vychovávat dobré lidi.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/mame-li-jit-vpred-musime-umet-ustoupit/>
(24.03.2026)